

Света Тереза Авилска

28 март 1515 г. е ден първи в живота на Тереза Исусова, по-известна като св. Тереза Авилска, светицата, която остави непомръкваща следа в историята на Католическата църква.

Днес, петстотин години след този „ден първи“, св. Тереза Авилска продължава да удивлява с невероятната си апостолска енергия за изпълнение на Божията свята воля, за защита на Католическата църква от стремителните атаки на Реформацията. Успоредно с това удивление тя буди и нашето възхищение с любовта си за истината Господня, с безмерното си упование в Божието милосърдие, с неспирния си диалог със своя любим Небесен жених, с усилията си за прилагане в живота на Църквата решенията на Трентския църковен събор (1545 – 1563), а заедно с всичко това и с личния си пример да посочва на търсещите души пътя към духовното извисяване.

Родена в Готарендура край Авила, 21-годишната Тереза, „светска дама“, млада, хубава и желана от знатни семейства за снаха, при всеобщо изумление постъпва в манастира *Въплъщение Господне* и на 2 ноември същата година приема монахинското одеяние на Ордена на Пресвета Богородица Кармилска. В този манастир ежедневието протича според облекченото правило на Ордена. Но един ден пред статуята на многострадалния Христос, увенчан с трънен венец, Тереза, насълзена от тази гледка, е докосната от Божията благодат и в този час поема по пътя за Дамаск. Към този път тя кани и своите съсестри: „Длъжни сме да вървим по този път без всяка принуда и да се доверим всецяло на Бога“. Решението е безапелационно: на 24 август 1562 г., придружена от няколко кармитки, Тереза се премества в новопостроения манастир *Св. Йосиф* и прилага първоначалното Правило на Ордена, наследено от пророк Илия и отците пустинножителите. Оттук насетне сестра Тереза влиза в историята като реформаторка и *Madre fundadora* (Майка основателка). В манастира *Св. Йосиф* кармитките живеят в молитва, умъртвление, съзерцание, покаяние, послушание, бедност, прехранвайки се от труда на собствените си ръце. Този начин на живот и служение подтиква френския писател Юисманс (1848 – 1907) да сподели с читателите на автобиографичната си книга *En route* („На път“) едно свое убеждение: „Съзерцателните ордени са Божиите гръмоотводи. Тяхната молитва е нещо повече от това да предпазват света от Божия гняв; тя помага на душите да се извисяват до Бога.“ И наистина, историята многократно потвърждава тази констатация на писателя.

Реформата, предприета от св. Тереза, официално е призната през 1579 г. с декрет на папа Григорий XIII.

Реформаторка и основателка, св. Тереза Авилска е и автор на няколко книги с огромен духовен заряд, който възпламени и възпламенява множество мисионери и мисионерки в битката за тържеството на Христовото царство в целия свят. Ето защо не без основание св. Тереза на Младенеца Исус бе провъзгласена за покровителка на мисионерите. *Вътрешният замък, Път към съвършенството, Книга за моя живот, Книга за основаванията* са книги, които откриват богатата духовност на авторката, духовност завладяваща и благотворна. За краткост ще спомена само случая с Едит Щайн, атеистка, която под влияние на испанската светица става кармитка под името сестра Тереза Бенедикта Кръстна, а после става и светица. На основание тази духовност на 27 септември 1970 г. папа Павел VI провъзгласи св. Тереза Авилска за църковноучителка. С този акт той я въведе в духовния живот на Църквата. За наше щастие тя присъства и в духовния живот на католиците в България чрез духовните си дъщери, които преди осемдесет години през май 1935 г. положиха основите на светата обител *Свети Дух*, за да изпълняват заръката на своята основателка чрез молитви, умъртвления, пост и жертвоготовност в послушание да подпомагат и защитават Църквата от настъплението на враговете ѝ. За чест и слава на сестрите кармитки историята отчита благотворния резултат от изпълнението на тази заръка. След половинвековен режим Католическата църква в България е жива и жизнена, както и осветена с кръвта на мъчениците.

На 4 октомври 1582 г. света Тереза реформаторката се присъедини към хора на девиците, произнасяйки веруюто на живота си: „Господи, умирам като дъщеря на Църквата“.

Иван Теофилов
(източник: в-к *Истина-Veritas*, бр. 3 от 2015 г.)